

เทศน์เช้า วันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๕

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรมนะ สังฆธรรม ให้ธรรมเป็นทาน คำว่า “ให้ธรรมเป็นทาน” เราให้วัตถุเป็นทาน สิ่งที่เป็นภัตตาหาร เรามาถวายทาน ถวายทานเพื่อบุญกุศลของเราไง เพื่อบุญกุศลของเราละ สังฆธรรมๆ เราฟังสังฆธรรม

กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กันนะ เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา มีอำนาจวาสนามาก คำว่า “มีอำนาจวาสนา” เวลากระเสือกกระสน คูปลาตี ปลาเวลาน้ำแห้ง มันพยายามเอาตัวมันรอด มันกระเสือกกระสนไปเพื่อหาแหล่งน้ำของมันไง ชีวิตเราก็เหมือนกัน ชีวิตของเรา เราเกิดมานะ เกิดมามีอำนาจวาสนา เหมือนปลา ปลาถ้ามันยังเป็นอยู่นะ ไปปล่อยที่แหล่งน้ำนะ มันยังว่ายออกคลองออกทะเลไปนะ ชีวิตมันยังเริ่มต้นขึ้นมาได้ไง

นี่ก็เหมือนกัน เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ชีวิตของเราต้องปากกัดตีนถีบ เราต้องปากกัดตีนถีบของเราไปนะ ถ้าเราปากกัดตีนถีบของเราไป นี่เรื่องของโลก ถ้าเรื่องของโลก กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน

ถ้ามันเกิดต่างๆ กันขึ้นมาแล้ว เกิดด้วยอำนาจวาสนา คนเกิดมามั่งมีศรีสุขนั้นอำนาจวาสนาของเขา เราสาธุไปกับเขาละ ถ้าเราเกิดมา เราเกิดมาปากกัดตีนถีบ องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนเรื่องคนเราไม่ได้ดีเพราะการเกิด คนเราไม่ได้ดีเพราะการเกิด คนเราดีด้วยการกระทำไง ถ้าด้วยการกระทำ เรามีสติปัญญาของเรา เราจะมากมีน้อยของเรา เหมือนเราหยอดน้ำมัน หยอดน้ำมันให้ชีวิตเรากล่องตัวไปได้ไง ธรรมะขององค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพิสูจน์เห็นไหม บิณฑบาตมาฉัน ฉันเหมือนหยอดล้อเกวียน หยอดล้อเกวียนไม่ให้เกวียนมันเสียงดัง เกินไปน้กใจ หยอดล้อให้มันหมุนไปได้ หมุนไปได้

ชีวิตเราก็เหมือนกัน ถ้าเรามีสติปัญญาขึ้นมาละ เราไม่ม่น้อยเนื้อต่ำใจในการกำเนิดของเรา ถ้าไม่ม่น้อยเนื้อต่ำใจในการกำเนิดของเรา เราตั้งสติของเราไว้ มันจะทุกข์มันจะยาก หน้าทีการงาน

ของเรา ความมั่นคงของชีวิตๆ ถ้าความมั่นคงของชีวิต ชีวิตของคนๆ คอนๆ เหมือนกัน ถ้า
คุ่มๆ คอนๆ เหมือนกัน เรามีสติปัญญาของเรา

ถ้าเรามีสติปัญญาของเรา เรามีสติปัญญาของเรา สิ่งใดที่เกิดขึ้น สิ่งใดที่เกิดขึ้นเรามี
ปัญญาๆ สิ่งที่มีมันจะใหญ่โตขนาดไหนมันก็เป็นเรื่องเล็กน้อยที่เราพอจะแก้ไขไปได้ แต่ถ้า
สติปัญญาของเราอ่อนแอ สติปัญญาของเรา เพราะอะไร เพราะบุญกุศลเราสร้างมา อำนาจวาสนา
บารมี คำว่า “บารมีๆ” คนบอกว่าบารมี พอมิบารมีขึ้นมา เห็นคนที่เขาเกิดมามั่งมีศรีสุขแล้วเขายัง
เบียดเบียนคนอื่น บารมีอย่างนั้นมีประโยชน์อะไร

บารมีอย่างเราสิ เราเกิดมา เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา บารมีแบบเรา ถ้ามี
บารมีแบบเรามันมีสติ บารมีแบบเรามันมีปัญหา มีสติปัญญามันแก้ไขชีวิตของเราได้ทั้งนั้นนะ
ชีวิตของเรามันจะคุ่มๆ คอนๆ ขนาดไหน มันจะทุกข์ยากขนาดไหน ชีวิตก็คือชีวิต เพราะสิ่งที่มี
ค่าที่สุดคือชีวิตใจ เสียใจได้ ทุกข์ได้ แต่เราไม่มองข้ามชีวิตของเราใจ เสียใจได้ เราทุกข์ เราเสียใจ
น้อยใจได้ แต่เราไม่มองข้ามสิ่งมีชีวิตอันนี้ ถ้าไม่มองข้ามสิ่งมีชีวิตอันนี้

ถ้าเรามีสติปัญญา มาวัดมาวามาวัดใจของเรา สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี เราแสวงหา
ทางโลกแล้ว แสวงหาทางโลกแล้วมันไม่ประสบความสำเร็จ แสวงหาทางโลกแล้วมันก็ทุกข์ๆ
ยากๆ อยู่อย่างนี้ ทุกข์ๆ ยากๆ อย่างนี้ ของที่ตีเลิศขนาดไหนถ้ามันเคยชินแล้ว ถ้ามันคุ้นชินแล้ว
มันจะไม่มีความสุขหรือ มันไม่ตื่นเต้น ไม่ตื่นเต้น

เหมือนคนทุกข์คนจน คนทุกข์คนจนเขามีเงินร้อยพันขึ้นมา เขาก็มีความสุขของเขา คน
ทุกข์คนจนเขาไม่เคยใช้สิ่งใด เขาได้ใช้สิ่งนั้น เขาก็มีความสุขของเขา ความสุขของเขา ถ้าเขามี
มากขึ้นๆ ตัณหาความทะยานอยากมันล้นฝั่งๆ ใจ

เรามีสติปัญญาของเรา ถ้ามีสติปัญญา เราแก้ไขชีวิตของเราไปได้ทั้งนั้นนะ ถ้าแก้ไขชีวิต
ไปได้ สุดท้ายแล้วเวลาผู้ที่เป็นข้าราชการเกษียณๆ แล้วเขาจะบวชพระๆ ถ้าข้าราชการเกษียณ
แล้ว ถ้าเขาไม่สนใจทางศาสนา เขาก็อยากจะมีไร่มีสวน อยากจะไปอยู่กับธรรมชาติ อยากจะหา
อากาศบริสุทธิ์หายใจของเขา นี่บั้นปลายของชีวิตๆ ทุกคนก็ต้องหาที่พึ่งอาศัยทั้งนั้นนะ ถ้าเขาจะ
หาที่พึ่งอาศัยของเขา นั้นมันเรื่องของเขา

แต่คนที่มิสติปัญญาเกษียณแล้วเขาจะมาบวชมาเรียน คนแก่คนเฒ่าเหมือนไม้ไผ่ค้ำฟ้า ไม้ไผ่ค้ำฟ้าแล้ว ไม้ไผ่ค้ำฟ้าถ้ามันล้มแล้วมันก็ต้องล้มลงเมื่อนั้นนะ ชีวิตเรา ชีวิตเรามีการพลัดพรากเป็นที่สุด ชีวิตเราต้องสิ้นชีวิตไปเป็นธรรมดา ถ้าเป็นธรรมดา

มาวัดมาวากัน สังคมไทยๆ สังคมของชาวพุทธเรา แก่เฒ่าแล้วไปวัดไปวา ไปวัดไปวาเพื่อสิ่งใด ไปวัดไปวาเพื่อเตรียมเสบียงของตนใด เตรียมเสบียงกรังของตน ทั้งชีวิตเกิดมาแล้วเกิดมาเรามีชาติมีตระกูลของเรา เราก็ดูแลชาติตระกูลของเรา เราส่งเสริมชาติตระกูลของเรา ถึงที่สุดนั้นปลายของชีวิตก็ไปวัดๆ ไปจำศีล ไปประพฤติปฏิบัติธรรมของเขา

แต่ของเรา ตั้งแต่สมัยหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านค้นคว้าของท่านมา ไม่ต้องแก้ไม่ต้องเฒ่าค่อยไปวัดหรือ หลวงปู่ฝั้นท่านบอกไว้ จะไปไหนก็แล้วแต่ หายใจเข้านี่พุท หายใจออกนี่โคร เราไม่หายใจทิ้งเปล่าๆ ไง

โดยปกติขึ้นมาเราหายใจทิ้งเปล่าๆ หายใจเพื่อดำรงชีวิตนี้ แล้วก็กระเสือกกระสนมีแต่ความทุกข์ความยากใจ ไม่มีสิ่งใดชโลมหัวใจของเราเลย ถ้าเรามีสติปัญญา มาวัดมาวา เรากระเสือกกระสนกันมา เราฟังธรรมๆ ฟังธรรมเพื่อต่อย้ำชีวิตของเราไง

เรายังชื่นใจ หายใจลึกๆ แล้วยังชื่นใจกับชีวิตของเรา เรายังมีชีวิตอยู่ เรายังมีโอกาสแก้ไขในตัวเราอยู่ เห็นไหม หายใจลึกๆ แล้วยังปลดเปลื้องไอ้ความฟุ้งซ่าน ไอ้ความวิตกกังวลในหัวใจ แล้วชีวิตเราจะดำเนินต่อไป เห็นไหม เราไม่หายใจทิ้งเปล่าๆ ไง

แล้วถ้าไม่หายใจทิ้งเปล่าๆ นะ ถ้ามีสติปัญญา เราทำหน้าที่สิ่งใดก็แล้วแต่ ถ้างานมันหยาบๆ เราก็หายใจเข้านี่พุท หายใจออกนี่โคร ถ้างานมันละเอียดรอบคอบ เราทำอย่างนั้นไม่ได้ เราต้องจดจ่ออยู่กับงานนั้น ถ้าจดจ่ออยู่กับงานนั้น เราดูงานนั้นจนกว่างานนั้นจะผ่านพ้นไป ถ้างานนั้นมีอุปสรรค งานนั้นไม่ประสบความสำเร็จ เราก็แก้ไขของเราไป

คนเรา คนเขาจะมีคุณภาพของคน เขาอยู่ที่ผลของงาน ถ้าทำงานๆ มีสติมีปัญญารักษางานนั้นได้ มีสติปัญญาเป็นผู้นำๆ มีเหตุการณ์วิกฤติเกิดขึ้น ผู้นำต้องเป็นผู้ที่แก้ไข ผู้นำต้องเป็นผู้นำฝูงชนนั้นผ่านพ้นอันนั้นไป มันวัดคนไง วัดคน ฉะนั้น เรามีสติปัญญาของเรา เราก็แก้ไขงานของเรา เราทำหน้าที่การงานของเรา นี่งานในอาชีพนะ หามาเลี้ยงปาก

แต่พอเรามีสติมีปัญญาขึ้นมา ใครมันจะเลี้ยงหัวใจเราได้ละ พ่อแม่ก็ได้แค่ปลอบประโลมกัน พ่อแม่ก็ให้ออกาสถูกใจใหม่ ให้อู้อกก็ดูแลพ่อแม่ พระอรหันต์ของเรา ชีวิตนี้ได้มาไง เห็นไหมผลของวิญญะๆ จิตนี้เวียนว่ายตายเกิดในวิญญะมันต้องเป็นไปของมันอย่างนี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดมาเป็นพระโพธิสัตว์ก็ผลของวิญญะ เวียนว่ายตายเกิดในวิญญะ ถึงที่สุดแล้วเวลาท่านจะหักออกวิญญะไปๆ หักออกจากวิญญะไป เอาอะไรไปหักละ

ถ้าเอาไปหัก เอามรรคผลไป สติ สมาธิ ปัญญา สติปัญญาของเราไป บังคับหัวใจของเราไป ทำความสงบของใจเข้ามา ถ้าใจมันสงบระงับแล้ว ใจสงบระงับเป็นตัวตนของเรา สิ่งที่มีเป็นความคิดๆ คิดเท่าไรก็ไม่รู้ ต้องหยุดคิด

คิดเท่าไรก็ไม่รู้ ศึกษาธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นปริยัติ เป็นทางวิชาการ ปากเปียกปากแฉะ ฐไปหมด นี่ไง คิดเท่าไรก็ไม่รู้ คิดเท่าไรก็ไม่รู้ แต่ไม่คิดเลยมันก็ไม่มีความหมาย ก็ต้องมีการศึกษา การศึกษานี้ไม่ผิด แต่การศึกษานี้เขาศึกษามาเพื่อประพฤติปฏิบัติ ศึกษาเพื่อเป็นแบบอย่างของชีวิต ศึกษาเพื่อเป็นเข็มทิศชีวิต เขาไม่ได้ศึกษามาเป็นความรู้ของเรา เป็นธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมะเป็นธรรมชาติ ธรรมะเป็นธรรมชาติ ธรรมชาติ ธรรมชาติ ใครๆ ก็มีสิทธิ์ไง แล้วเราก็ต้องเวียนว่ายตายเกิดตามธรรมชาตินี้

แต่ถ้าเป็นธรรมๆ เราดู เราเห็นธรรมชาติ เพราะเราไม่หมุ่นไปกับมัน เราไม่ไปในวงจรรันนั้น เราวิญญะๆ เราจะออกจากมันๆ ออกจากมัน เห็นไหม คิดเท่าไรก็ไม่รู้ ต้องหยุดคิด หยุดคิดก็ฝันโลกแล้ว หยุดคิดมันจะมีปัญญาได้อย่างไรละ ปัญญามันก็ต้องคิดนี้ไง

เรามีปัญญาอยู่ที่นี่ เราศึกษามานี้เป็นปัญญาของเราไป ปัญญาอย่างนี้เป็นภาคปริยัติ การศึกษา การศึกษาคือการทรงจำ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาเผยแผ่ธรรมๆ ภาคปริยัติ ไปจุลละๆ ความรู้มาก ศึกษาที่สอนได้มาก เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพยากรณ์พระอานนท์ พระอานนท์คร่ำครวญนักเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน “อานนท์ อีก ๓ เดือนข้างหน้าเขาจะมีการสังคายนา เธอจะได้เป็นพระอรหันต์วันนั้น”

เวลาสังคายนา สังคายนาจากอะไรละ สังคายนาจากธรรม ธรรมก็จากสุดตันตปิฎก ก็ออกมาจากพระอานนท์ แต่ถ้าเป็นวินัยปิฎกก็ออกมาจากพระอุบาลี พระอุบาลีเป็นพระอรหันต์มาตั้งแต่ต้น เป็นพระอรหันต์มาตลอด มีอิทธิฤทธิ์เกิดขึ้นในสงฆ์ ให้พระอุบาลีเป็นผู้วินิจฉัย เพราะพระอุบาลีเป็นพระอรหันต์

พระอานนทนี่ฟังมาก ทรงจำไว้มาก ทรงจำไว้มาก เป็นพระโศดาบันมาตลอด เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน “อานนท์ เธออย่าคร่ำครวญไปเลย อย่าเสียใจไปเลย อีก ๓ เดือนข้างหน้าเขาจะมีการสังคายนา เธอจะได้เป็นพระอรหันต์ในวันนั้น เธอจะได้เป็นพระอรหันต์ในวันนั้น”

พอได้เป็นพระอรหันต์มา ธรรมวินัยนี้มันมาจากไหน เวลาทำสังคายนาก็มาจากพระอรหันต์ทั้งคู่ มาจากพระอุบาลี มาจากพระอานนท์ เป็นพระอรหันต์ๆ เป็นพระอรหันต์แล้วเราก็ไปทรงจำๆ กันมา ทรงจำนี้เถรวาทๆ เถรวาทก็พระอรหันต์ ๕๐๐ องค์ พระเถระ ๕๐๐ องค์เป็นพระอรหันต์ทั้งนั้น ได้ทำการสังคายนาขึ้นมา เราก็จดจำๆ มาด้วยความภูมิใจๆ นี้ภาคปริยัติ ทรงจำๆ

ทรงจำมาเพื่อประพฤติกปฏิบัติ ทรงจำมาเพื่อให้เป็นความจริงของเราใจ เราเป็นอะไร

ถึงว่ามีคุณค่าๆ ชีวิตนี้มีคุณค่ามากนะ ชีวิตนี้มีคุณค่ามากคือมันมีความรู้สึก มันแบ่งแยกผิดชอบชั่วดีได้ ความที่แบ่งแยกผิดชอบชั่วดีได้ มันพยายามชวนชวาย ผิดชอบชั่วดีของอะไร ผิดชอบชั่วดีของกิเลสมันก็เป็นเรื่องหนึ่งนะ ผิดชอบชั่วดีของธรรม สังฆธรรมนั้นนะไม่มีใครไปโน้มน้าวได้ ไม่มีใครไปติดสินบนได้ ไม่มีใครจะให้ใครแต่งตั้งให้ได้ มันต้องมีการกระทำ มีการกระทำในใจของตน ถ้าในใจของตน ถ้ามันมีชีวิตอยู่ มันรู้จักผิดชอบชั่วดี ถ้าผิดชอบชั่วดี

สิ่งที่ทรงจำๆ มา ทรงจำมาที่มันพอใจ มันก็ว่าดี ถ้ามันไม่พอใจ มันก็ต่อต้าน มันไม่ยอมรับทั้งหมด คือมันไม่ลงในธรรมใจ แต่ถ้ามันจะลงในธรรมนะ เวลาครูบาอาจารย์ท่านประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้าจิตมันสงบเข้ามามันมหัสจรรย์นะ มันมหัสจรรย์เลยนะ โอ้โฮ! สิ่งที่เราพยายามชวนชวาย ถ้าอยู่ทางโลกเราก็หาทรัพย์สมบัติของเราขึ้นมา เรามาศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราก็ว่าเรารู้ๆ รู้ไปทุกๆ อย่างเลย

รู้อันนั้น รู้อันนั้นมันเป็นความทรงจำ มันเป็นความจำทั้งนั้นนะ เวลาเราพุทธโธ เราใช้ปัญญาอบรมสมาธิ เราใช้อานาปานสติ จิตสงบเข้ามาๆ อันนี้มันคืออะไร ทำไมมันมหัสจรรย์ขนาดนี้ ทำไมมหัสจรรย์ขนาดนี้ ใครได้ไปเห็นตัวตนของตน ใครได้เห็นจิตของตน จิตของตนมันหดสั้นเข้ามา หดสั้นเข้ามา สิ่งที่มีมันคิดทำอะไรก็ไม่รู้ คิดแสวงหา มัน คิดตะครุบเงามัน มันเป็นอาการ มันเกิดจากจิตทั้งนั้นนะ มันตะครุบหา มันไม่เจอ

พอมันปล่อยวางเข้ามา ปล่อยวางสิ่งที่เราว่าเป็นของเรา มันปล่อยเข้ามาหมดเลย ปล่อยเข้ามาจนเป็นตัวของมันเอง มันไม่ทำอะไรมาเลย ไม่ได้จำความรู้จากใครมา ไม่ได้จำจากพระพุทธรูปเข้ามา ไม่ได้จำใครๆ ทั้งสิ้นเลย แต่มันรู้ด้วยตัวมันเอง พุทธรูป ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน เห็นไหม มันจะเกิดความมหัศจรรย์

แม้แต่สมาธิยังทำกันไม่เป็น สมาธิยังทำกันไม่ได้ สติ สมาธิ ปัญญา ปัญญาภาวนามย ปัญญา ปัญญาเกิดจากสัมมาสมาธิ ถ้ามันไม่มีสัมมาสมาธิ สัจจะทั้งนั้น ทรงจำกันมา ทรงจำกันมาแล้วก็จินตนาการกัน โอ้โฮ! แยกแยะกัน สร้างภาพกันไปไง มันก็มีมหัศจรรย์สิ มหัศจรรย์เพราะอะไร มหัศจรรย์เพราะว่าหลวงปู่มันท่านพูดไว้ “จิตนี้เป็นได้หลากหลายนัก”

จิตนี้ คุณิ จินตนาการจนเป็น คุณิ คนป่วย คิดจนเป็น อุปาทานคิดจนมันป่วย คุณความเป็นไปของจิตสิ แล้วมันจินตนาการธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จินตนาการไปตลอดเพราะอะไร เพราะจิตมันไม่สงบระงับเป็นสัมมาสมาธิตั้งมันมีกำลังเพียงพอที่จะฝึกหัดใช้ปัญญา ถ้าปัญญามันเกิดขึ้น เกิดขึ้นจากภาวนามยปัญญา ปัญญา แม้แต่เป็นสัมมาสมาธิมันก็มีมหัศจรรย์ในตัวมันเองอยู่แล้ว มหัศจรรย์ตรงไหน มหัศจรรย์ที่ว่า ถ้าเราไม่มีปัญญานี้ เราจะทุกข์ยากมาก

อยู่ทางโลกเราพยายามแสวงหา เราก็เหนื่อยเนื้อดำใจว่าชีวิตเรามีแต่ความทุกข์ความยาก เวลามาประพฤติปฏิบัตินะ เคนจกรรม นั่งสมาธิภาวนา ก็บอกว่า ทำไมปฏิบัติแล้วมันเหนื่อยมันยากขนาดนี้ ปฏิบัติแล้วทำไมมันทุกข์มันยากขนาดนี้ ทำไมต้องมีสติ ต้องมาขัดเกลตาตนเองขนาดนี้ ทุกข์ยากทั้งนั้นเลย

เวลามันหดสั้นเข้ามา พอมันเป็นสัมมาสมาธิขึ้นมา ใจที่ว่าทุกข์ๆ มันหายไปไหน ใจที่วิตกกังวล อยากรู้หรืออยากเห็นอยากเป็น มันไปไหน ถ้าอยากรู้หรืออยากเห็นอยากเป็น ยังไม่ได้ ไม่มี แต่ถ้ามันไม่อยากรู้หรืออยากเห็นสิ่งใดๆ ทั้งสิ้น แล้วมีสติมีปัญญาสามารถกำหนดจิตให้มันสงบระงับเข้ามาโดยข้อเท็จจริงของจิตนั้น พอจิตหดเข้ามาเป็นตัวของมันเอง มันจำมาจากไหน มันมีไหมในพระไตรปิฎก

ในคำรับตำรา มันก็บอกว่า สติ สมาธิ ปัญญา เวลาสมาธิก็ ส.เสื่อ สระอา สมาธิๆ นั่นเป็นชื่อ ทรงจำแต่ชื่อนั้นมา ทรงจำสิ่งที่ครูบาอาจารย์ท่านแสวงหามา แต่เวลามันเป็นจริงๆ มันเป็น

จริงในตัวของเราเองไง ถ้าเป็นจริงของเรา มันเกิดความมหัศจรรย์ ความมหัศจรรย์อันนั้นมีสติสมบูรณ์ ถ้าไม่มีสติสมบูรณ์ มันจะเข้ามาสู่สัมมาสมาธิไม่ได้ เพราะสติมันขาดพร้อม

สติ คุณติ สติ ทำสิ่งใด ถ้าขาดสติ สิ่งนั้นเป็นสักแต่ว่าทำ ไม่มีผลตามความเป็นจริง ถ้ามีสติ ถ้าสติมันพร้อมทั้งกิเลส สติมันพร้อมทั้งความจินตนาการ มันก็ชี้เข้าไปในทางที่ผิดๆ เวลาสติมันรอบคอบของมัน มันบริกรรมของมันจนมันปล่อยตัวมันเองของมันขึ้นมา โดยสัจจะโดยความเป็นจริงของมันขึ้นมา มันเป็นความจริงในตัวของมันเองไง ถ้ามันเป็นสัมมาสมาธิแล้ว พอสัมมาสมาธิแล้วมีความสุข คนที่ไม่มีอำนาจวาสนาดิคนในสมาธิว่านี่คือนิพพาน สมาธินี้มันปล่อยวางหมด คิดเท่าไรก็ไม่รู้ เพราะมันหยุดคิดๆ ก็คิดในธรรมชาติหยุดคิดก็แค่ตัวตนของตน แค่อสมถกรรมฐาน แค่นี้ตั้งแห่งการงาน แค่นี้ตั้งแห่งการงาน หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านสอนให้เรากระทำ สิ่งที่มีมันเกิดขึ้นมานี้มันเกิดมาจากไหน เกิดมาจากจิตของสัตว์โลก แล้วจิตของสัตว์โลกมันอยู่ที่ไหน จิตของสัตว์โลกมันอยู่ที่ชีวิตของเรา แล้วชีวิตของเรามันมีสิ่งนี้อยู่ในร่างกายของเรา สิ่งที่มีคุณค่าที่สุด เรามองข้ามมันไปไง

เวลามันทุกข์มันยาก มันทุกข์ยากเพราะจิตมันหลงตัวมันเอง จิตมันหลงแล้วมันไปไขว่คว้าเอาแต่สัญญาอารมณ์ เอาแต่ความรู้สึกนึกคิดอันนั้น ความฟุ้งซ่าน ความน้อยเนื้อต่ำใจ มันคว้าอันนั้น คว้าอันนั้นมันก็มีความทุกข์ๆ ตลอดมาไง เวลามันปล่อยวางๆ ปล่อยวางเข้ามาด้วยคำบริกรรมไง ด้วยการพุทโธ ด้วยอานาปานสติ ด้วยคำบริกรรม บริกรรมในพุทธานุสติ ชัมมานุสติ สังฆานุสติ บริกรรมๆ ในสังฆกรรมๆ เพราะอะไร เพราะมันเป็นธรรมๆ พอมันเป็นธรรมจริงๆ ธรรมของใจของตัวเอง มันเป็นตัวของตัวเองโดยความมหัศจรรย์โดยตัวของมันเอง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนที่นี้ไง

สิ่งที่ศึกษามา ศึกษาเพื่อประพฤติปฏิบัติ สิ่งที่ทรงจำๆ ธรรมวินัยมา ทรงจำธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมะของธรรมสาธุการณะ ธรรมะเป็นธรรมชาติ แต่ธรรมะเป็นธรรมชาติแล้วเป็นความจริง ธรรมะเป็นธรรมชาติ แต่ใจมีแต่กิเลส ธรรมะเป็นธรรมชาติ แต่เรามีความทุกข์ความร้อน แต่ถ้ามันเป็นความจริง นี่ธรรมะของเรา ธรรมะของจิตดวงนี้ จิตดวงนี้ๆ จิตที่มีมันกระทำ จิตที่มีคุณค่านี้

สิ่งที่มีคุณค่า ครูบาอาจารย์ท่านเห็นคุณค่า หลวงตาท่านไปไหนท่านบอกไปเอาใจของคนไปเอาใจของคน ใจของคนๆ ใจที่เป็นนามธรรม แต่เขามองไม่เห็นกัน เขาก็พูดแต่ปาก เอาใจ

ของคน แต่มันจะไหลไปเอาทรัพย์เขานะ เอาใจคนๆ เอาใจคนเพื่อได้ใจแล้วก็จะล้วงกระเป๋าเขา ได้ใจเขาแล้วเขาก็ทุ่มเทาให้ อันนั้นเอาใจเขาหรือ

เอาใจเขาก็ต้องให้เขากวนาให้เป็นสิ เอาใจเขาก็ให้เขาลุกยืนขึ้นมาได้สิ ให้เข็ชเขาไป ไม่ใช่ให้ปลาเขา ให้เข็ชเขาไป ให้เขาคบปลาเป็น ให้ฝึกหัดเขา ฝึกหัดเขาให้ฉลาดขึ้นมา ฉลาดในความคิดของตน ฉลาดในความหลงของตน ฉลาดในการลุ่มหลงๆ

พระพุทธเจ้าไม่ให้ลุ่มหลงใครทั้งสิ้น อตุตา หิ อตุตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน แต่ในปัจจุบันนี้เรายังไม่สามารถสร้างตนให้เข้มแข็งได้ เราก็อาศัยครูบาอาจารย์เป็นที่พึ่งอาศัย อาศัยครูบาอาจารย์นะ พึ่งเทศน์ พึ่งธรรม ครูบาอาจารย์คอยชี้ให้ คอยบอกให้ เราเอาตรงนั้นนะ เราเอาธรรมๆ เราไม่ต้องการสิ่งใดเลย

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “เธอจงมีธรรมะเป็นที่พึ่งเถิด อย่ามีสิ่งอื่นเป็นที่พึ่งเลย” แต่ธรรมยังไม่เกิดขึ้นกับเรา ธรรมยังไม่เกิดขึ้นกับเรา แต่เราขวนขวายอยู่ เราเป็นผู้ที่มีอำนาจวาสนา เราขวนขวายอยู่ จะทุกข์จะยาก ให้เห็นคุณค่า ให้เห็นคุณค่าของชีวิตของเรา

ไอ้พวกอุปสรรคในชีวิตเป็นเรื่องธรรมดา ครูบาอาจารย์เราปฏิบัติมานะ แม้แต่ทางโลกเขาขับไล่เขาไสส่ง เขาไม่เห็นดีเห็นงามด้วยทั้งสิ้น ท่านก็ฝืนทนปฏิบัติของท่านมา แล้วเวลาปฏิบัติแล้วเข้าไปเจอกิเลสของตน มันยังหลอกมันยังล่อไปอีกสองชั้นสามชั้น ท่านก็ยังเอาตัวของท่านรอดพ้นมาได้ เพราะมันรอดพ้น ท่านถึงเห็นโทษเิงว่า ไม่มีสิ่งใดที่น่ากลัวเท่ากับกิเลสของสัตว์โลก ไม่มีอะไรน่ากลัวเท่ากับกิเลสของเรา ไม่มีอะไรน่ากลัวเลยกับความลุ่มหลงในใจเรา ไม่มีอะไรน่ากลัวเลย เว้นไว้แต่กิเลสของมนุษย์ เอวัง